

Pachatelé se snaží za každou cenu zakrýt stopy, které vedou k jejich dávným zločinům. Na ostří nože balancuje i policejní psycholog Sebastian Bergman, bojující o svou dceru. Kdo zaplatí vyšší cenu?

Hrob v horách

Od scenáristy
úspěšného
seriálu *Most*

ROSENFELDT HJORTH & ROSEN

ROSENFELDT HJORTH & ROSEN
ROSENFELDT HJORTH & ROSEN

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Tentokrát si říkala Patricia.

Patricia Welltonová.

Nová města, nová jména.

To bylo vždycky ze začátku to nejtěžší — zareagovat, když na ni zavolala recepční v hotelu nebo řidič taxíku.

Jenže to bylo dřív. Teď se do svého nového jména vpravila, hned jak do ruky dostala průkaz totožnosti. Během této cesty ji oslovila jménem jen jedna jediná osoba: pronajímatel aut v Östersundu, který jí přišel sdělit, že objednaný vůz je ukli-zen a připraven na cestu.

Přistála včas, ve středu, těsně po páté hodině odpoledne, a do centra Stockholmu se dopravila arlandskou vlakovou linkou. Ve švédské metropoli byla poprvé, ale svou návštěvu omezila na výpravu do přilehlé restaurace, kde si objednala časnou a nijak nápaditou večeři.

Chvilí před devátou nastoupila do nočního vlaku, který ji měl dovézt do Östersundu. Zamluvila si pro sebe celé kupé v lůžkovém voze. Ne kvůli tomu, aby se jí někdo nedostal na kobylku. Byla si jistá, že k tomu nedojde, bez ohledu na to, jaké množství lidí udá policii a úřadům její popis. Nera-da však spávala ve společnosti cizích lidí. Nikdy se jí to nezamlouvalo.

Ani zamlada, když jezdila s volejbalovým týmem po turnajích.

Ani při studiích, ať už na základně či v terénu.

Ne během mise.

Když vlak vyjel ze stanice, zamířila do bistra, kde si koupila mini lahev bílého a sáček arašídů, a potom se usadila v kupé s knížkou Poznám, co si doopravdy myslíte. Byla to

novinka s poněkud bizarním podtitulem: Vyznejte se v řeči těla jako právníci. Žena, která se pro tuto chvíli jmenovala Patricia Welltonová, nevěděla, zda právě advokáti se mohou pyšnit zvláštní schopností číst řeč těla. Sama na žádného právníka, který by v tomto ohledu vynikal, nenarazila, ale kniha byla alespoň stručná a zábavná, když už ne poučná. Těsně po jedné ráno se Patricia zachumlala do bílého povlečení a zhasla.

Pět hodin nato se ocitla v Östersundu a optala se tam na cestu. Nejdřív však zamířila do hotelu, kde si dopřála dlouhou snídani. Teprve potom se vydala do půjčovny aut pro objednané vozidlo. Musela na něj čekat, a tak jí zaměstnanci půjčovny nabídli šálek kávy z automatu. Vůz právě uklízeli a prohlíželi.

Nová šedivá Toyota Avensis.

Po zhruba sto kilometrech dorazila do Åre. Celou cestu držovala povolenou rychlost. Bylo zbytečné riskovat pokutu, ačkoli ani ta by v zásadě nic nezměnila. Podle toho, co Patricia slyšela, nemají švédští policisté ve zvyku prohlížet auto a jeho zavazadlový prostor při drobném přestupku, možná k tomu dokonce nemají ani pravomoc. Ale jestli by něco dokázalo její misi zdramatizovat, pak by to bylo odhalení, že je ozbrojena. Oprávnění pohybovat se po Švédsku se zbraní neměla. Kdyby objevili její Berettu M9, začali by pátrat po informacích a přišli by na to, že Patricia Welltonová neexistuje nikde jinde než jen tady a teď. Když vjížděla kolem zelenajících se lyžařských svahů do městečka, které se rozkládalo na úbočí nad jezerem, dala pro jistotu nohu z plynu.

Ve městě zastavila, aby se krátce prošla. Nazdařbůh si vybrala restauraci, kde se chtěla naobědvat, a objednala si panini a colu light. Při jídle si prohlížela mapu. Ještě se bude nějakých padesát kilometrů držet na silnici E14, potom odbočí a auto tam nechá stát. Poté ji čeká asi dvacet kilometrů běhu. Pohlédla na hodinky. Pokud bude počítat tři hodiny na cestu tam, hodinku na úklid, další dvě na cestu k autu, hlášení...

Bude v Trondheimu včas, aby stihla let do Osla, a v pátek bude doma.

Po procházce v Åre znovu usedla do auta a pokračovala směrem na západ. Ačkoli ji její zaměstnání už zavedlo na spoustu míst, s podobnou krajinou se ještě nikdy nesetkala. Pozorovala měkoučké oblíny kopců, jasně patrnou hranici lesa a sluneční paprsky tříštící se o hladinu jezera v rozlehlém údolí, které měla před sebou. Cítila, že by jí tu mohlo být dobře. V osamění. V tichu. Na čerstvém vzduchu. Pomyslela si, že by si tu mohla pronajmout nějakou opuštěnou chaloupku a chodit na dlouhé procházky. Rybařit. Zažít letní světlo a na podzim si po večerech číst u krbu.

Tak třeba jindy.

Pravděpodobně nikdy.

Když míjela ceduli s nápisem Rundhögen doleva, odbočila a silnici E14 nechala za zády. Potom zaparkovala vypůjčené auto, hodila si na záda batoh, vzala si turistickou mapu zdejších hor a rozběhla se.

Zastavila se o sto dvaadvacet minut později. Lehce zadýchaná, ale ne unavená. Ani zdaleka neběžela naplno. Posadila se na úbočí kopce, napila se vody a dech se jí přitom ihned zklidnil. Potom vzala dalekohled a zahleděla se k dřevěnému domku asi tři sta metrů od ní. Věděla, že je na správném místě. Vypadalo naprosto stejně jako na fotografii, kterou obdržela od svého zdroje.

Dnes by nejspíš takovou chatku na úpatí hory — tam, kde stála — nikdo nepovolil, ale Patricii bylo řečeno, že ten domek postavili ve třicátých letech. Nějaký ředitel, který měl dobré vztahy s královským dvorem, zřejmě potřeboval místo, kde by se mohl během svých loveckých výprav ohřát. A upřímně řečeno, ta budka se dala jen těžko označit za dům, šlo sotva o chatičku. Kolik může mít? pomyslela si. Osmnáct metrů čtverečních? Dvacet? Chatka měla roubené stěny, malá okénka a na dehtové střeše maličký komín. Na kratší straně byly

dveře, k nimž vedly dva schůdky. Asi deset metrů od chatky se tyčila další, menší bouda, rozdělená na dvě části. Polovina byla opatřena dveřmi, dle Patriciina odhadu to byla latrina, a druhá polovina dveře neměla. Před boudou stál špalek na štípaní dřeva, takže se nejspíš jednalo o kůlnu.

Za zelenou sítí proti komárům se něco pohnulo. Je tady.

Patricia odložila dalekohled, znovu sáhla do batohu a vytáhla berettu. Rychlými, navyklými pohyby na ni přišroubovala tlumič. Potom vstala, schovala zbraň do všité kapsy, kterou měla v bundě právě pro tyto účely, hodila si batoh na záda a znovu vyrazila. Tu a tam se přes rameno ohlédla, ale nikde žádný pohyb nezaznamenala. Chatka se nacházela nedaleko kamenité turistické stezky a koncem října se to tu výletníky zrovna nehemžilo. Od chvíle, kdy zaparkovala, potkala jen dva lidi.

Když jí k cíli zbývalo necelých padesát metrů, vytáhla pistoli z kapsy a nesla ji volně podél těla. Zvažovala možnosti. Zaklepat, počkat, až dotčný otevře, a potom zahájit palbu. Nebo vycházet z toho, že chatka není zamčená, vstoupit dovnitř a překvapit ho. Rozhodla se pro první možnost, když vtom se dveře od domu otevřely. Patricia na vteřinku zkameněla, ale potom si bleskurychle dřepla. Na schodech se objevil muž kolem čtyřicítky. Byli na otevřeném prostranství. Nebylo kde se schovat. Nejlepší, co teď mohla udělat, bylo zůstat klidně sedět. Pohyb by mohl upoutat jeho pozornost. Patricia sevřela pistoli pevněji. Pokud si jí všimne, stihne se vztyčit a zastřelit ho, než stačí utéct. Je to něco málo přes čtyřicet metrů. Rozhodně by se trefila, nejspíš by ho i zabila, ale tak to nechtěla. Kdyby ho jen postřelila, mohl by se dostat zpátky do chalupy. A tam může mít zbraň. Jestli si jí teď všimne, všechno se pořádně zkomplikuje.

Ale on si jí nevšiml. Zavřel dveře, sešel dva schůdky, zabočil doprava a vydal se k dřevníku. Viděla, jak bere sekeru, která vlezla ve špalku, a začíná štípat dříví.

Pomaloučku se vzpřímila, udělala pár kroků doprava, aby byla v zákrytu domu pro případ, že by muž svou práci přerušil, narovнала se a potom přelétla pohledem nádhernou krajinu.

Sekera. Můžou z ní pramenit potíže? Nejspíš ne. Když půjde všechno podle plánu, muž si ani nestihne uvědomit hrozbu, natož vyrazit proti ní se zbraní pro boj zblízka, jakou sekera je.

U domku se Patricia zastavila, vydechla, dopřála si několik vteřin soustředění a potom zamířila za roh.

Muž vypadal přinejmenším zaraženě, že ji tam vidí. Prošel jakousi větou, v níž tušila otázku, kdo je, případně co pohledává tady, uprostřed jämtlandských hor, a zda jí může s něčím pomoci.

Nebylo to k ničemu.

Švédsky neuměla a on žádnou odpověď neměl dostat.

Pistole s tlumičem jedenkrát vyštěkla.

Muž vmžiku strnul v pohybu, jako kdyby někdo tlačítkem pozastavil film. Pak mu sekera vypadla z ruky, kolena se podlomila doleva a tělo se poroučelo vpravo. Když těch osmdesát kilo dopadlo na zem, ozvalo se přidušené žuchnutí. Ležel na zemi, téměř ve stabilizované poloze, jako by ho tam tak někdo pohodil. Mrtvý, s dírou v srdci.

Žena udělala několik kroků k mrtvole, rozkročila se nad ni a s klidem zamířila muži na hlavu. Vystřelila jednu ránu do spánku, tři centimetry od levého oka. Věděla, že je po smrti, a přesto vypálila do lebky další kulku, blízko té první.

Pak si dala berettu do kapsy a uvažovala, zda má s krví na zemi něco udělat, nebo má nechat přírodu, ať si s tím poradí sama. I kdyby mrtvého někdo postrádal — a věděla, že on někomu chybět bude — a vydal se ho k té horské chatičce hledat, tělo nikdy neobjeví. Krev by naznačovala, že se muži něco přihodilo, ale to je všechno. Ačkoli budou myslet na nejhorší, jejich podezření se nikdy nepotvrdí. Muž se jednou provždy vypaří.

„Tatí?“

Patricia se pootočila a přitom znovu sáhla po pistoli. Hlavou jí bleskla jediná myšlenka.

Děti? Tady žádné děti být nemají!

Trochu se chvěl. Hlava a ramena se mu třásly. Zvláštní, říkal si, protože sen a pohyb nešly dohromady. Sní vůbec? Rozhodně se mu nezdálo to, co obvykle. Žádná ručička, kterou by svíral ve své. Ani nemilosrdně se přibližující hukot a dunění. Žádný vířící chaos. Ale musel to být sen, protože někdo volal jeho jméno.

Sebastiane.

Jenže pokud sní, čímž si vůbec nebyl jistý, tak tam je sám. Osamocený ve tmě.

Když však rozlepil víčka, hleděl do očí někomu jinému. Ty oči byly modré. Dívaly se zpoza černé kštiny, která byla nakrátko ostríhaná a rozčuchaná. Pod očima byl drobný rovný nos a rty roztažené v úsměvu.

„Dobré ráno. Promiň, ale chtěla jsem tě vzbudit, než budu muset jít.“

Sebastian se s trochou námahy vzepřel na loktech. Žena, která ho probudila, se zdála být s výsledkem svého snažení spokojená a poodešla k druhému konci postele. Stoupla si před velké zrcadlo a nasazovala si náušnice, které vzala z poličky vedle na stěně.

Spánek Sebastiana rychle přešel. Místo něj se vynořily vzpomínky na uplynulý večer.

Gunilla, čtyřicet sedm let. Pracuje jako zdravotní sestřička. Viděli se několikrát v nemocnici Karolinska. Včera se tam vypravil na poslední kontrolu a odtamtud šli společně. Do města a pak k ní domů. Překvapivě dobrý sex.

„Ty jsi vzhůru.“

Uvědomoval si, že řekl něco naprosto zjevného, ale to, co se před ním právě odehrávalo, mu bylo trochu proti srsti. Ležet nahý v cizí posteli, když žena, s níž strávil část minulé noci, před ním stojí oblečená a připravená na nový den. To on většinou vstával první. Tak to měl nejraději a většinou svou příležitostnou partnerku nebudil. Tak mu to vyhovovalo. Čím méně řečí, než od nové známosti odejde, tím lépe.

„Musím do práce,“ objasnila mu to Gunilla a letmo na něj v zrcadle pohlédla.

„Cože? Teď?“

„Ano. Teď. Už mám dokonce trochu zpoždění.“

Sebastian se natáhl doprava a z nočního stolku vzal své hodinky. Za pár minut bude půl deváté. Gunilla už na sobě měla náušnice a teď si připínala na krk tenký stříbrný řetízek. Sebastian na ni nevěřicně hleděl. Sedmačtyřicetiletá ženská, která bydlí v centru Stockholmu. Přece nemůže být tak naivní a bezstarostná a nechat ho tam!

„Zbláznila ses?“ spustil Sebastian a vzepřel se do polosedu. „Vždyť jsme se potkali včera. Mohl bych ti zdrhnout s půlkou bytu.“

Gunilla vyhledala v zrcadle jeho pohled a na rtech jí přitom pohrával úsměv.

„A hodláš mi zdrhnout s půlkou bytu?“

„Ne, ale řekl bych ti to, i kdybych to v plánu měl.“

Gunilla si připjala šperky a po závěrečném pohledu do zrcadla se přesunula zpátky k Sebastianově straně postele. Posadila se na pelest a položila mu ruku na prsa.

„Není pravda, že jsme se včera potkali. Včera jsem si s tebou vyšla. Ale veškeré tvé údaje mám v práci, takže když mi šlohneš televizi, budu vědět, kde si tě najít...“

Sebastianovi hlavou bleskla vzpomínka na Ellinor, ale zařepal ji. Brzy jí bude muset věnovat značné množství času

i energie, ale ne teď. Gunilla se na něj znovu usmála. Dělá si legraci. Sebastian si to od včerejšího večera pamatoval.

Hodně se usmívala.

Často se smála.

Byl to fajn večer.

Gunilla se hbitě předklonila, a než Sebastian stačil zareagovat, políbila ho na rty. Potom se narovнала a po cestě ke dveřím ložnice prohodila:

„Jocke tě kdyžtak ohlídá.“

„Jocke?“ Sebastian uvažoval, jestli si vybavuje nějakého Jockeho, kterého by si s ní mohl dát dohromady. Žádného si však nepamatoval.

„Joakim. Můj syn. Můžeš si s ním dát snídani, když budeš chtít, je vzhůru.“

Sebastian na ni civěl a nezmohl se na slovo. To myslí vážně? Syn? Který je tady v bytě? Kolik mu je? Jak dlouho je tady? Celou noc? Vybavil si, že se s Gunillou nechovali zrovna diskrétně.

„Ale teď už vážně musím jít. Dík za ten včerejšek.“

„Taky děkuju,“ vypravil ze sebe Sebastian, než Gunilla odešla z ložnice a zaklaply za ní dveře.

Pak se svezl zpátky mezi polštáře. Zaslechl, jak se Gunilla s někým loučí — nejspíš se synem —, a potom ještě jedno bouchnutí dveří. V bytě se rozhostilo ticho.

Sebastian se protáhl.

Nebolo to.

Už několik týdnů si vychutnával pocit, že se může hýbat bez bolesti.

Před dvěma měsíci byl pobodán. Do stehna a do hrudi. Byla to práce Edwarda Hindeho, psychopata a sériového vraha. Sebastian se svými zraněními okamžitě putoval na operační sál. Všechno vypadalo dobře, ba dokonce výborně, ale pak nastaly komplikace. Do propíchnuté plíce mu na víc než týden zavedli drén. Bylo mu řečeno, že až ho vytáhnou, tak bude jen otázka

času, kdy bude zase jako rybička. Jenže potom dostal zápal plic a po něm se mu v hrudníku vytvořil výpotek. Tak ho zase napíchl, odsáli vodu a znovu ho zašili. Dostal pokyny, jak se má chovat, až ho po odstranění drénu propustí do domácího ošetřování. Ale pravidel bylo příliš, a navíc mu připadala náročná a nezáživná, takže je nedodržel. Možná ten zápal plic dostal právě proto. Nebo by ho třeba dostal tak jako tak. Teď už byl na každý pád v pořádku. Od věrejška je oficiálně prohlášen za zdravého.

Tělo se dalo dohromady, ale případ Hinde se mu neustále kradl na mysl.

Částečně proto, že Hinde zosnoval pomstu, při níž nechal zabít čtyři ženy, se kterými měl Sebastian kdysi sexuální poměr. Hinde samozřejmě nemohl vraždy provést sám, protože od roku 1996, kdy se Sebastian osobně postaral o to, aby ho zavřeli, seděl za mřížemi v Lövhaze, věznici se zvýšenou ostrahou. S pomocí místního uklízeče se mu přesto podařilo svou odplatu alespoň částečně provést.

Čtyři zavražděné.

Jedna věc společná.

Sebastian Bergman.

Pocit, že smrt čtyř žen je jeho vina, byl nesmyslný, přesto ho ze sebe nedokázal tak docela setřást. Když kriminálka uklízeče dopadla, uprchl Hinde z vězení a unesl Vanju Lithnerovou.

Ne náhodou. Ne kvůli tomu, že Vanja byla Sebastianovou spolupracovnicí z celostátní komise pro vyšetřování vražd. Ne, Hinde se nějak dovtípil, že Vanja je Sebastianova dcera.

Teď byl Edward Hinde po smrti, ale Sebastiana občas napadlo, že pokud se dokázal pravdy dobrat on, tak se to může povést i někomu dalšímu. A to nechtěl. Mezi ním a Vanjou to teď bylo dobré. Lepší než kdy předtím.

V tom opuštěném domě zachránil Vanju před Hindem. Zachránil jí život. Což mu samozřejmě hrálo do karet. Ale Sebastianovi bylo lhostejné, jestli ho Vanja snáší jen z vděčnosti.

Přestala ho nenávidět. Upřímně řečeno, víc než to. Za poslední dva měsíce sama dvakrát vyhledala jeho společnost. Nejdřív ho byla navštívit v nemocnici a potom, když ho propustili do domácího ošetřování (ovšem předtím, než byl opět hospitalizován se zápallem plic), mu navrhla, že spolu půjdou na kávu.

Sebastian si pořád pamatoval pocit, který se mu rozlil po těle, když se ho na to zeptala.

Jeho dcera volá a chce se s ním vidět.

O čem si povídali, si téměř nevybavoval. Chtěl si zapamatovat každyčký detail, celou škálu pocitů, ale ten okamžik ho přemohl. Byla to až moc zásadní věc. Hodinu a půl spolu seděli v kavárně. Jen oni dva. Protože ona chtěla. Nepadala žádná ostrá slova. Neprobíhal žádný boj. Tak naživu si připadal naposledy šestadvacátého prosince 2004. Znovu a znovu se k těm devadesátí minutám stráveným s Vanjou vracel.

Může jich být víc, říkal si. Bude jich víc. Mohl by začít znovu pracovat. Chtěl zase pracovat. Dokonce se přistihl, jak se mu po tom stýská. Samozřejmě to byl stesk po pocitu, že někam patří, ale nejdůležitější pro něj byla možnost být nablízku Vanje. Už se smířil s tím, že jejím otcem nikdy nebude. Jakýmkoli pokusem přebrat tuto pozici Valdemaru Lithnerovi by Sebastian všechno rozmetal. Zatím se mu sice nepodařilo bůhví co — jedna návštěva v nemocnici a devadesát minut u kávy —, ale přece to něco bylo.

Přijetí.

Jakási náklonnost.

Možná dokonce začátek přátelství.

Sebastian odhrnul příkrývku a vstal. Spodky našel na podlaze, zbytek oblečení se válel na židli, kam ho před devíti hodinami odhodil. Oblečený se naposledy podíval do zrcadla a prohrábl si rukou vlasy, pak otevřel dveře ložnice a vyplížil se do obývacího pokoje. Chvilí stál ve dveřích. Z kuchyně v hloubi bytu k němu doléhaly zvuky. Hudba. Cinknutí lžičky o porcelán. Jocke očividně snídal bez něho. Sebastian udělal

pár kroků k záchodu, vklouzl dovnitř a zamkl se. Býval by si rád dopřál sprchu, ale myšlenka opět se svléct, když za vedlejší stěnou sedí Gunillin syn, způsobila, že zůstalo jen u přání. Spláchl, umyl si ruce a obličej a vyšel z toalety.

Cestou k domovním dveřím si uvědomil, že musí projít kolem kuchyně. Ale nic dalšího neměl v úmyslu. Jen chtěl projít okolo. Pokud ten syn, který tam dřepí, zdvihne oči od stolu, uvidí jenom jeho záda. Sebastian prošel do předsíně. Objevil své boty, obul se a pak se rozhlížel po věšácích na stěně, kde má sako. Neviděl ho.

„Sako máš tady,“ ozvalo se basovým hlasem z kuchyně. Sebastian zavřel oči a potichu zaklel. Jasně, je tam, napadlo ho. Boty si večer zul, ale sako si nechal na sobě. Chtěl působit dojmem, že má trochu naspěch a třeba ani nebude mít čas se zdržet, ačkoli on i Gunilla věděli, že se schyluje k pravému opaku. Když pak Gunilla otevírala lahev vína, odložil si sako v kuchyni.

Sebastian si zhluboka povzdechl a vydal se pro něj. U stolu seděl mladík, podle Sebastianova odhadu mu bylo kolem dvaceti, a před sebou měl talířek s jogurtem a čtečku. Aniž by od displeje odtrhl oči, kývl k opačné straně stolu.

„Tamhle.“

Sebastian udělal pár kroků a vzal svrchník z opěrky.

„Díky.“

„Jasný. Dáš si něco?“

„Ne.“

„Dostal jsi, pro co sis přišel?“

Mladík neustále hleděl do přístroje na stole. Sebastian si ho prohlédl. Pro oba by nejspíš bylo nejjednodušší, kdyby nechal poslední otázku bez komentáře, otočil se na podpatku a odešel, ale proč to klukovi ulehčovat? blesklo Sebastianovi hlavou.

„Nemáš kafe?“ zeptal se a přitom se soukal do saka. Pomyšlel si, že když ho tady Gunillin syn nechce, tak zrovna chvilku pobude. Jemu to nevadí. Mladík udiveně vzhlédl od svého čtiva.

„Na lince,“ odtušil a kývl směrem k Sebastianovi. Ten si to vyložil tak, že káva stojí někde za ním. Obrátil se. Nejdřív žádný kávovar, vařič, termosku, či po čem se to vlastně rozhlížel, neviděl. Potom spatřil černou polokouli, která nejvíc ze všeho připomínala futuristickou motocyklovou helmu, ale s jakýmsi kohoutkem, pod nímž ležela mřížka. Po stranách mělo to zařízení tlačítka. Nahoře něco kovového. Vedle přístroje stály tři skleněné šálky, takže Sebastian usoudil, že ta věc nejspíš poskytuje něco k pití.

„Víš, jak to funguje?“ zeptal se Jocke, když viděl, že se Sebastian ani nepokusil k přístroji přiblížit.

„Ne.“

Jocke odstrčil židli a prošel kolem Sebastiana ke kuchyňské lince.

„Co si dáš?“

„Něco silnějšího. Měl jsem dlouhou noc.“

Jocke mu věnoval unavený pohled a z držáku po straně přístroje, kterého si Sebastian vůbec nevšiml, vzal něco jako kapsli. Otevřel vršek kávovaru, kapsli do něj vložil, znovu ho zavřel a umístil na mřížku skleněný šálek. Potom stiskl jedno z postranních tlačítek.

„Aha. A kdo vlastně seš?“ zeptal se a s nezájmem na Sebastiana pohlédl.

„Já jsem tvůj nový tatínek.“

„Hustý. Je s tebou sranda. Tebe by si měla nechat...“ řekl a odkráčel zpátky ke stolu. Sebastian rázem získal pocit, že Joakim už u nich v kuchyni zažil přespříliš ranních setkání s přespříliš muži. Beze slova si vzal skleněný šálek z mřížky. Káva bylo opravdu silná. A horká. Sebastian si spálil jazyk, ale i tak hrnek v nastalém tichu dopil.

Dvě minuty nato vyšel ven, do šedého zářijového jitra.

Chvilku mu trvalo, než se zorientoval a přišel na to, kudy se nejlépe dostane domů. Do bytu v ulici Grev Magnigatan.

K Ellinor Bergkvistové.

Jeho podnájemnice, nebo jak by ji měl nazvat. Jak se jí stala a jak se u něj doma vůbec ocitla, bylo Sebastianovi stále tak trochu záhadou.

Potkali se s Ellinor zrovna v době, kdy Hinde začal vraždit Sebastianovy bývalé sexuální partnerky. Sebastian za Ellinor šel, aby ji varoval. A vedlo to k tomu, že se k němu nastěhovala. Měl ji okamžitě vyprovodit. A přesto je u něj pořád.

Sebastian věnoval hodně času tomu, aby se mu podařilo svůj vztah k Ellinor rozluštit. Některé věci věděl jistě.

Rozhodně ji nemiluje.

Uvažoval, jestli ji má alespoň rád. Ne, dokonce ani to. Ale v hloubi duše musel uznat, že svým nevyžádaným příchodem s jeho životem něco udělala. Svým způsobem ho totiž dala do pořádku. Navzdory veškerým předpokladům se Sebastian přistihl, že je mu s ní dobře. Společně vařili. Leželi v posteli a dívali se na televizi. Spali spolu. Často. Pohvizdovala si. Chichotala se. Když dorazil domů, řekla, že se jí stýskalo. Ačkoli si to nechtěl připustit, protože netoužil po tom, aby to byla pravda, způsobila Ellinořina přítomnost to, že poprvé po dlouhých letech začal na svůj byt nahlížet jako na domov.

Domov.

Narušený, ale byl to domov.

Využívá ji? To každopádně. V podstatě mu na ní vůbec nezáleželo. Cokoli řekla, pouštěl jedním uchem dovnitř a druhým ven. Fungovala jako zvuková kulisa. Ale mít ji po ruce během zotavování se bylo skvělé. Upřímně řečeno si vůbec nedokázal představit, jak by ty týdny, kdy ležel úplně bez sebe se zápallem plic, zvládl, kdyby nebylo jí. Vzala si v práci, v obchodním domě Åhléns, volno a nehnula se od něj. Ale jakkoli jí zrovna za to byl vděčný, nestačilo mu to.

Ellinor ho obdivovala. Téměř se mu klaněla. Byla to lehce pomatená paní na výpomoc, s níž provozoval sex. I když byl teď jeho život po všech stránkách jednodušší a pohodlnější,

dlouhodobě by to nešlo. Ta obyčejnost a každodenní život, které k němu vnesla, byly jenom klamná představa. Chiméra. Chvilí za to byl rád, dokonce její snahu i přizívoval, ale teď si byl jistý, že vztah s ní dál udržovat nechce.

Už je zdravý, pomalu se sblíží s Vanjou a nejspíš má i práci. Počátek něčeho, co by mohl být život.

Už ji nepotřebuje.

Ellinor poputuje pryč.

Věděl, že to bude všechno možné, jen ne snadné.

Šibeka Chanová čekala. Jako obvykle. Seděla v kuchyni u okna, ve třetím patře zchátralého panelového domu v Rinkeby, který byl postaven v rámci programu řízené výstavby v šedesátých a sedmdesátých letech. Listí na stromech za okny se začalo barvit do žluta a do červena. Na otevřených prostranstvích mezi domy hlasitě povykovali předškoláci. Šibeka už si ani nepamatovala, kolik let takto proseděla s pohledem na hrající si děti. Stejně okno, stejný byt, nové děti. Tam venku ubíhal čas tak rychle. Tady v kuchyni jako by se zastavil.

Milovala ty hodiny, když synové odešli a den se ještě nestačil naplno rozeběhnout. Šibeka byla činorodá, měla hodně přátel, pracovala jako zdravotní asistentka, studovala švédštinu pro pokročilé a loni začala navštěvovat kurz na pomocnou zdravotní sestru. Ale dopoledne, kdy měla volno, pokaždé trávila pár hodin tím, že sledovala venkovní cvrkot. Svým způsobem to byl její druhý život. Chvilka určená k tomu, aby projevila svůj respekt a lásku k Hamidovi.